

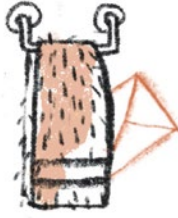

Cartes imprevistes

Tina Vallès

Il·lustracions de
Mercè Galí

Carta del drap de cuina a la tovallola de mans

Tovallola de mans
Al costat de la pica
LAVABO

Estimada tovallola de mans,

No saps com t'envejo. Sempre fas olor de sabó, perquè ella se t'eixuga les mans un cop ja les té netes.

No m'agrada gens ser un drap de cuina.

Ahir la humana va netejar un grapadet de seitons, després es va esbandir els dits a l'aixeta sense ni gota de sabó i llavors se'm va eixugar sense miraments. I ara faig pudor de peix.

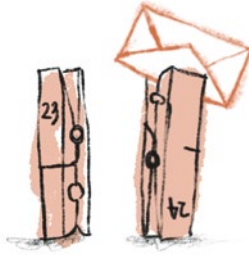
Però és que abans-d'ahir li va caure una mica de suc del pot d'olives a terra i saps amb qui ho va netejar? Exacte: amb mi. Quin fàstic! esclar, com que no la veu ningú, des que viu sola...

Només soc feliç quan surto de la rentadora i m'estén tot net al sol. Però sé que serà poca estona, que de seguida tornaré a penjar en un racó de la cuina, i llavors m'agafa per lamentar-me.

Em penso que totes les agulles d'estendre del cistell estan tipes de sentir-me. Ahir l'agulla 23 la vaig notar especialment nerviosa i ara em sento culpable. Però no hi puc fer més, soc així.

Fastiguejat i amb ferum de seitons,

El drap de cuina

Carta de l'agulla d'estendre 23 a l'agulla d'estendre 24

Agulla d'estendre 24

Cistell

BALCÓ

Benvolguda agulla d'estendre 24,

Avui no t'he vist al fil. Fa dies que no estenem res juntes. M'ha tornat a tocar el drap de cuina i l'he hagut d'aguantar tota sola, sense l'ajuda de cap companya. I se m'ha fet etern, el dia.

Al vespre estava convençuda que coincidiríem en el mateix racó del cistell, però no t'he trobat. Per això t'escric: t'he de dir una cosa molt important.

Durant tot el dia d'avui, amb el sol torrant-me el cap i el drap de cuina lamentant-se a sota meu mentre s'eixugava (mira que n'arriba a ser, de plom!), he tingut molt de temps per pensar...

Ho tinc decidit, estimada: me'n vaig, vull veure món.

A la propera bugada, em deixaré caure al pati de baix i que l'aventura hi faci la resta.

M'hauria agradat que haguéssim estès alguna cosa juntes abans d'anar-me'n, però si puc et saludaré des de baix.

No en diguis res a ningú fins que me n'hagi anat, sisplau.

Confio en tu.

A reveure!

L'agulla d'estendre 23

Carta d'una admiradora secreta a la sabata esquerra

Sabata esquerra
Armariet sabater

REBEDOR

Escolta, sabata esquerra,
és que no sents el soroll?
És el meu cor que està en guerra
que batega per tu foll!
Coincidim al rebedor,
cada dia, pocs segons,
al costat del calçador
i sabates de talons.
Crec que encara no m'has vist,
però quan surts al carrer
el meu cor es posa trist
perquè em quedo al sabater.
Soc d'espart, vella i gastada,
i no surto mai del pis,

però em tens ben enamorada
i això és el primer avís.
I amb aquesta endevinalla
plena de tant sentiment
qui t'escriu per fi ja calla
i t'espera ben pacient.
Si sents el mateix per mi,
ja saps què hauràs de fer:
o bé vine fins aquí
o pren llapis i paper.

La teva admiradora secreta

Postal n.º 1

Carta del comandament de la tele al coixí del sofà

Coixí del sofà
Sofà
SALA D'ESTAR

Ei, coixí!

He pensat que t'hauria d'escriure unes ratlles per donar-te les gràcies pel que fas per mi cada nit.

Quan ella s'adorm, com sempre, mirant la tele tota sola, tu m'aculls a sota teu i evites que caigui de la butaca a terra i passi la nit al ras, ajagut damunt de l'estora vella i rondinaire.

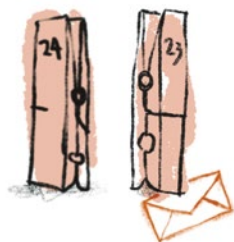
Per cert, aquesta nit m'ha semblat sentir que algú recitava uns versos...

He parat l'orella i diria que era la sabatilla esquerra. I juraria que eren versos d'amor! Però no sé a qui s'adreçava.

Tu en saps res? Estic molt intrigat.

En fi, moltes gràcies per l'acollida tova de cada nit, no sé què faria sense tu.

El comandament de la tele

Carta de l'agulla d'estendre 24 a l'agulla d'estendre 23

Agulla d'estendre 23

Torreta del gerani vermell

PATI DE BAIX

Agulla enyorada!

Fa una estona que t'he vist caure al pati de baix!

Feia dies que no passava, això; des que l'agulla 17, fa mil anys!, va decidir deixar-nos i va anar a parar al balcó del pis buit de sota nostre. Pobreta, encara la veiem, tota sola, ara torrada pel sol, ara xopa de pluja.

Ha sigut molt emocionant veure l'inici de la teva fugida. Però no sé si tenies calculat caure dins de la torreta d'aquell gerani vermell tan florit. Gairebé no et veiem!

Estàs bé? Com se'ns veu des de baix? Ves amb compte amb la gata de les veïnes del principal, eh?

Avui m'ha tocat estendre les estovalles amb les agulles 21, 22 i 25, i hem estat parlant de tu.

Ja t'enyorem i alhora t'encoratgem en aquesta nova vida plena d'aventures que tens per davant.

Una abraçada ben forta, de les que pessiguen,

L'agulla d'estendre 24